

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

5. De eadem delegatione, quæ fit à prælatis inferioribus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

§. V. Nonnulla de Delegatione Iurisdictionis absolventi a peccatis, quæ ab Episcopo, vel similibus Prælati emanare solent.

Quandoquidem Religiosi, ut modò vidimus præcedens num. 2. prædictam Iurisdictionem absolventi habent à summo Pontifice, medianibus suis Superioribus quæret quis, an possint nihilominus eundem immediate habere ab Episcopis, pro ipsorum Episcoporum ovibus, sine ulla dependentia ab ipsorum Religiosorum Superioribus. Respondeo. De hac re agum paulo inferius L. c. a. n. 28.

Quæres Secundo. Si quis Prælati compulsus per metum gravem, concederet hanc iurisdictionem absolventi (idem de Approbatione) validane esset collatio, atque adeo Confessio, & Absolutio? Respondeo. Validam esse, docet Sanch. l. 3. matr. d. 39. n. 13. & Castrop. l. 1. n. 2. d. 1. p. 9. n. 6. cum aliis, quia gesta per metum sunt voluntaria absolute, licet indirecte involuntaria. Sed invalidam esse, merito ait. Pont. l. 4. c. 8. n. 13. Lud. à Cruce in exp. Bull. Cruce. c. 2. d. 2. n. 6. Azor. Salas, alique relati à Castrop. l. c. quia concessio Iurisdictionis est quedam donatio, at donatio meticulosa invalida est, ut nos diximus in Tract. de promissione c. 2. & universaliter l. 1. in Decret. c. 5. a. n. 14.

3. Absolutionem Excommunicationis Suspensionis, & Interdicti per metum datam: esse item invalidam, dicunt, cum de Excommunicatione, Absolutionem autem a peccatis (ut id etiam obiter scias) per metum collatam, validam puto cum De Lugo de iustit. d. 22. n. 128. quia Baptismus simili metu collatus, ut etiam alia Sacramenta valida sunt. Et confirmatur, nam quamvis Salas l. 2. Tract. d. 3. sec. 1. n. 27. putet, sententiam per metum datam, esse eo ipso irritam, Castrop. tamen l. c. num. 7. & Azor. Apud Castrop. l. c. verius putant esse validam, quia nullibi in iure invenitur irrita. Cum ergo Absolutio naturam sententiæ sequatur, nec erit ipsa irrita, licet metu collata. Simili modo Dispensationes, & signate Dispensationem Irregularitatis, metu concessam, validam esse, putat De Lugo, quia nimirum nullibi in iure irrita pronuntiatur.

4. Quæres Tertio. Quid si eadem (ut & Approbatio) errorqueatur per dolum, v. g. per commendationem, falso concinnatam, quasi alicuius Principis?

Respondeo. Puto esse validam, quia commendatio ejusmodi non videtur esse causa finalis, sed solum impulsiva; non enim verisimile est, Episcopum nolle dare licentiam excipiendi Confessiones, si commendatio falsa esset; sic enim, cum sint frequentes ejusmodi commendationes, exponerentur Confessiones multis periculis nullitatis. Ita in simili Sanchez leg. 1. matr. d. 39. a. n. 11. de licentia Parochi, data ad assistendum Matrimonio.

5. Recte autem hæc dicta sunt de exemplo dato commendationis falsæ, deque similibus. Cæterum si dolum, ut etiam error, sit concernens ad causam finalem, vel ad aliquid substantiale, ut si v. g. per dolum, vel errorem Episcopo submittatur unus pro alio, nemo dubitat, licentiam esse prorsus invalidam.

6. Quæres Tertio. Si iniuste Episcopus denegat iurisdictionem (idem si Approbationem) Sacerdoti, possitne presumere ejusmodi Sacerdotem illam nihilominus acquirere? Respondeo. Non possumus: quod certissimum est de Sacerdote seculari. De Regulari dubitant nonnulli, verum de hoc infra §. 4. a. n. 49.

7. Quæres Quarto. Ut à me acquiratur Iurdictio delegata, debetne mihi esse nota ejus concessio? Respondeo, ita puto cum Coninch. & Sanchez ap. Delug. d. 19. de penit. num. 17. quia debet à te acceptari, quæ acceptatio esse non potest, nisi concessionem scias. Illud tamen fateor, quando concessio est facta Religioni, eo ipso, quod Religionem professus es, omnia te privilegia, atque adeo hanc potestatem absolventi te acceptasse. Vide, quæ de quæstioncula, huic affini, dist.

Part. III.

cam infra in Tract. de casibus reservatis cap. 9. §. 1. n. 18.

§. VI. De Acquisitione Iurisdictionis absolventi ex Ratihabitione.

1. Si quis Sacerdos simplex aliquem à mortali absolveret hoc manet v. g. si probabiliter, si certo putans, quod hodie s. ro, vel cras, vel perendie, &c. Episcopus ratam, & firmam habebit ejusmodi Absolutionem, diceretur absolvere Ratihabitione de futuro: & nec est proprie Ratihabitione.

2. Si autem idem Sacerdos absolveret, quia probabiliter, vel certo putaret, heri v. g. Episcopum, quamvis non expresse, tacite tamen concessisse potestatem ad ejusmodi absolutionem, vel pari modo, si nunc, dum datur Absolutio, putaret, Episcopum consentire, eæ non dicerentur proprie Ratihabitiones, sed licentiæ præsumptæ, & improprie solum dicerentur ratihabitiones. Querimus ergo, An iurdictio absolventi delegatur aliquando alicui per Ratihabitionem? & prius quidem de propria, tum de impropria decernamus.

3. Dico Primò, nunquam delegari per Ratihabitionem propriam. Quare in casu dicto num. 1. Ille Sacerdos (quidquid alicui apud Suar. d. 26. de pen. sect. 1. num. 13. dicant) semper nulliter absolvet. Ita communiter Doctores ut Suar. Vasquez alique cum Delugo de penit. d. 19. n. 21. Ratio est, quia (abstrahendo, an in aliis materiis Ratihabitione de futuro validè actum) in casu nostro est peculiaris ratio, quæ obstat, id est ratio Sacramentis. Cum enim Sacramentum non possit esse in suspensio, nec dependens à consensu futuro Superioris, non poterit consensus futurus sufficere ad validitatem absolutionis: vel enim illa absolutio hoc mane collata fuit valida, & sic non indigebit consensu futuro; Sacramentum enim semel validum non potest fieri per humanam potentiam invalidum. Vel fuit invalida (ut certè est, quia non processit à potente absolvere) & sic non potest fieri valida postea, quando non est: licet enim aliquando antea invalidi possint deinde approbati, & fieri validi per Ratihabitionem, id accidit in iis actibus in quibus vis potest facere, ut dicti actus incipiant valere, quando ponetur aliqua conditio; tunc enim ius facit, ut valeant, seu habeant effectum, ac si ab initio validi fuissent; id, quod Iurista explicant, dum dicunt, valorem retrorè. hi per Iurisdictionem ad tempus præcedens, sicuti qui hodie ratam habet percussione Clerici suo nomine heri factam, excommunicatur, ac si heri consensum præbuisset, iuxta illud Reg. 10. de Reg. iur. in 6. Iuris pronuntiatum. Ratihabitione retrahitur; & mandato comparatur. At in Sacramentis à Christo institutis hæc fictio ab humano iure, ut ex se patet, fieri non potest.

4. Dices. Cui licet v. g. proprii Parochi præsumpta de futuro sufficit ad Eucharistiam, vel Extremam Vnctionem alicui ministrandam, ut etiam similis licentia Prælati sufficit, ut Religiosus, aliquid expendendo, non peccet contra Paupertatem, non autem sufficit in casu nostro similis licentia præsumpta de futuro?

5. Respondeo. Rationem modò indicavi, quia in casu nostro licentia requiritur ad validitatem actus, quæ validitas non potest esse, nisi actus fiat à potente illum facere. Si ergo hunc actum non habetur Iurdictio absolventi, cum actus exeat à non potente, invalidus omnino erit. At in prædictis exemplis administratio Eucharistiæ, & administratio Extremæ Vnctionis validè sine actuali licentia Parochi fiunt, cum licentia non pertineat ad validitatem dictorum actuum. Et quamvis, si fierent sine dicta licentia, illicitè fierent, tamen nunc, quia adest præsumpta Parochi, licentia, iam purgantur à ratione illiciti. Expensio item illa, in alio exemplo, est quidem invalida, quia non est à potente alienare, sed quia non est Sacramentum, nullum est inconveniens, si incipiat valere, quando ponetur consensus Superioris.

D

6. Dices